

Súd: Krajský súd Košice
Spisová značka: 11Co/813/2014
Identifikačné číslo súdneho spisu: 7714205387
Dátum vydania rozhodnutia: 30. 06. 2016
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Jarmila Čabaiová
ECLI: ECLI:SK:KSKE:2016:7714205387.1

Uznesenie

Krajský súd v Košiciach vo veci žalobcu B.. B. O., nar. X.X.XXXX, bytom B., B. XXX, zast. JUDr. Jaroslavou Oravcovou, advokátkou, Vranov nad Topľou, Dobrianskeho 1651, proti žalovanému J. O., X..O., so sídlom S., M. X, IČO: XXXXXXXX, zast. Advokátskou kanceláriou Nagyová Tenkač s.r.o., so sídlom Bratislava, Ružinovská 42, IČO: 36 862 169, o návrhu žalobcu na povolenie obnovy konania vo veci 20Ro/318/2012 Okresného súdu Michalovce, o odvolaní žalobcu proti uzneseniu 19C 61/2014-89 zo 7.7.2014 Okresného súdu Michalovce

rozhodol:

P o t v r d z u j e uznesenie.

Žalobca nemá právo na náhradu trov odvolacieho konania a žalovanému sa ich náhrada nepriznáva.

o d ô v o d n e n i e :

Súd prvého stupňa (ďalej aj „súd“) uznesením zamietol návrh na obnovu konania vo veci sp. zn. 20Ro 318/2012 a žalobcovi uložil povinnosť nahradiť žalovanému trovy právneho zastúpenia 251,68 € na účet jeho právneho zástupcu do 3 dní od právoplatnosti uznesenia.

Rozhodol tak po vykonanom dokazovaní a právnom posúdení veci podľa ustanovení § 228 ods. 1, 2, § 230 ods. 1, 2 a 3, § 234 ods. 1 a 2 O.s.p., posúdil zákonné predpoklady pre obnovu konania a dospel k záveru, že návrh na obnovu konania je potrebné ako nedôvodný zamietnuť, keďže žalobca nepreukázal zachovanie subjektívnej (trojmesačnej) lehoty na podanie návrhu na obnovu konania podľa § 230 ods. 1 O.s.p. a nie je daný ani jeden zo žalobcom uplatnených dôvodov na obnovu konania uvedených v ustanoveniach § 228 ods. 1 písm. a) a e) O.s.p. Pokiaľ žalobca ako dôvod na obnovu konania uplatnil ust. § 228 ods. 1 písm. a) O.s.p., z odôvodnenia jednoznačne vyplýva, že žalobca namieta vecnú správnosť platobného rozkazu č.k. 20Ro/318/2012; táto však nie je dôvodom zakladajúcim prípustnosť obnovy konania. Súd uviedol, že dôvodom na obnovu konania sú iba skutkové, a nie právne okolnosti veci, o obnove ktorej sa koná. Nekalé obchodné praktiky ako neprijateľné zmluvné podmienky sú súčasťou právneho a nie skutkového posúdenia veci a toto posúdenie je obsiahnuté v samotnom výroku rozhodnutia súdu ako výsledok hmotnoprávneho hodnotenia veci. Nesprávne právne posúdenie a z tohto dôvodu aj prípadné vecne nesprávne rozhodnutie súdu, je dôvodom na podanie riadnych opravných prostriedkov (odpor, odvolanie), prípadne dôvodom na podanie dovolania. Obnova konania v žiadnom prípade nemôže byť chápaná ako opravný prostriedok proti právoplatným rozhodnutiam súdov. Obnova konania z dôvodov uvedených v ustanovení § 228 ods. 1 písm. a) O.s.p. je výslovne viazaná na skutočnosti, rozhodnutia alebo dôkazy, ktoré bez svojej viny nemohol použiť v pôvodnom konaní účastník, ak môžu privodiť pre neho priaznivejšie rozhodnutie vo veci. Ide teda o okolnosti, ktoré majú vplyv na skutkový stav veci a nie na jeho právne posúdenie. Podmienkou však je, že zmena skutkového stavu je spôsobilá privodiť pre účastníka, ktorý obnovu konania navrhuje, priaznivejšie rozhodnutie vo veci. Ak teda podľa názoru žalobcu súd neaplikoval spotrebiteľské a komunitárne právo, dopustil sa nesprávneho právneho posúdenia veci, čo je dôvodom na využitie opravných prostriedkov proti rozhodnutiu, a nie dôvodom na obnovu konania. Žalobca opravný prostriedok proti rozhodnutiu (v

tomto prípade odpor) nepodal. Vydanie brožúry ministerstvom spravodlivosti SR o nekalých obchodných praktikách niektorých spoločností nie je možné považovať za nové okolnosti alebo dôkazy, o ktorých žalobca nemal vedomosť. Ide iba o pomôcku pre spotrebiteľov a prípadne o získanie informácie, ako proti takýmto praktikám postupovať. Neprijateľné zmluvné podmienky, medzi ktoré patria aj nekalé praktiky dodávateľov, sú súčasťou právneho poriadku SR minimálne od 1.1.2008 a nejde o žiadne nové okolnosti, ktoré neboli žalobcovi známe v čase doručovania platobného rozkazu. Je iba subjektívnym zavinením žalobcu, že nevyužil svoje právo a nepodal odpor proti platobnému rozkazu z dôvodov, ktoré uvádza v návrhu na obnovu konania. Pokiaľ ide o dôvod obnovy konania podľa § 228 ods. 1 písm. e) O.s.p., žalobca cituje rozhodnutia Súdneho dvora EÚ z 27. júna 2000 Spojené prípady C- 240/98 až 244/98 Oceáno Grupo Editorial SA, rozsudok z 21.novembra 2002 vo veci C- 473/00 Cofidis SA a rozhodnutie vo veci Banco Español de Crédito SA/Joaquín Calderón Camino zverejnený zatiaľ ako Tlačové komuniké č. 77/12 zo 14.6.2012 a udáva, že platobný rozkaz sp. zn. 20Ro/318/2012 je v rozpore s týmito rozhodnutiami. K cit. rozhodnutiam súd poukázal na to, že tieto boli známe už v čase vydania platobného rozkazu, preto u žalobcu nemôže byť zachovaná trojmesačná subjektívna lehota na podanie návrhu na obnovu konania, ustanovená v § 230 ods. 1 O.s.p., ktorá plynie od doby, keď sa navrhovateľ dozvedel o dôvode obnovy konania alebo od toho času, keď ho mohol uplatniť. Citované rozsudky boli známe dávno pred podaním návrhu vo veci 20Ro/318/2012 (roky 2000, 2002 a jún 2012), preto už v čase vydania platobného rozkazu a jeho doručovania žalovanému (doručený 8.1.2013), žalobca mohol v rámci podania odporu tieto argumenty využiť. Plynutie subjektívnej lehoty nie je v tomto prípade viazané na vedomosť samotného žalobcu, ale na čas, kedy mohol citované rozhodnutia v rámci opravných prostriedkov uplatniť, pretože v čase plynutia lehoty na podanie odporu boli verejne prístupné a známe. Žalobca podal návrh na obnovu konania dňa 3.4.2014, teda po viac ako roku od doručenia platobného rozkazu, prípadne jeho právoplatnosti. Súd v tomto prípade poznamenal, že cit. rozhodnutia riešia výklad Smernice Rady ES č. 93/13/ES vo vzťahu k postupu vnútroštátnych súdov pri posudzovaní neprijateľných zmluvných podmienok a v takýchto prípadoch sú súdy povinné postupovať ex off. Ide však o právne hodnotenie posudzovanej veci, a nie o zisťovanie skutkových okolností konkrétneho prípadu, pričom vecná nesprávnosť rozhodnutia nie je dôvodom na obnovu konania. O trovách konania súd rozhodol podľa § 142 ods. 1 O.s.p. tak, že žalovanému, ktorý mal vo veci plný úspech, priznal náhradu trov konania pozostávajúcich z trov právneho zastúpenia za tri úkony právnej služby vo výške 251,68 € podľa vyhl. č. 655/2004 Z.z. o odmenách a náhradách advokátov za poskytovanie právnych služieb v znení neskorších predpisov.

Uznesenie napadol včas podaným odvolaním žalobca, navrhol ho zrušiť a vec vrátiť súdu prvého stupňa na ďalšie konanie, a zároveň uplatnil náhradu trov odvolacieho konania vo výške 87,39 € na účet jeho právnej zástupkyne JUDr. Jaroslavy Oravcovej, advokátky. Nesúhlasil s právnym názorom súdu, že v predmetnom konaní neboli naplnené zákonné predpoklady pre obnovu konania podľa § 228 ods. 1 písm. a) a e) Občianskeho súdneho poriadku. Uviedol, že dôvodom obnovy konania podľa § 228 ods. 1 písm. a) O.s.p. je existencia skutočností, rozhodnutí alebo dôkazov, ktoré musia kumulatívne spĺňať tieto podmienky:

- skutočnosti, rozhodnutia a dôkazy nemohol účastník pôvodného konania bez svojej viny použiť v pôvodnom konaní. Otázka viny sa v tomto prípade posudzuje zo striktného procesného hľadiska. Napriek tomu, že skutočnosti a dôkazy objektívne v čase pôvodného konania existovali, účastník z procesného hľadiska nezavinil, že sa súd s nimi nemohol oboznámiť. Spravidla pôjde o prípady, keď účastník o existencii skutočností alebo dôkazov nevedel.

- skutočnosti, rozhodnutia alebo dôkazy spôsobilé privodiť pre účastníka pôvodného konania priaznivejšie rozhodnutie vo veci. So zreteľom na konkrétne okolnosti sa tak javí do istej miery pravdepodobným, že nové rozhodnutie bude pre účastníka iniciujúceho obnovu konania priaznivejšie ako to pôvodné. Preukázanie potenciálne priaznivejšieho rozhodnutia vo veci je procesným predpokladom vyhovievania návrhu na obnovu konania. V žiadnom prípade však povolenie obnovy konania neprejudikuje rozhodnutie vo veci samej v novom obnovenom konaní. Inak povedané, ak aj súd obnovu konania povolí na základe pravdepodobne priaznivejšieho rozhodnutia vo veci, výsledky konkrétneho konania môžu tento pôvodný procesný predpoklad vyvrátiť (Števček M, Ficov, S. a kol. Občiansky súdny poriadok. I. diel Komentár. 2. vydanie. Praha : C. H. Beck, 2012, s. 870).

Žalobca ďalej vytýkal súdu, že sa vôbec nevysporiadal so skutočnosťou, na ktorú v konaní o povolení obnovy poukázal, a to, že uzatvorenie revolvingového úveru podľa bodu C) zmluvy o poskytnutí spotrebiteľského úveru č. 261379219096147 z 30.12.2003 (ďalej len „zmluva o úvere“) je podľa § 53 ods. 4 Občianskeho zákonníka neprijateľnou zmluvnou podmienkou. V tejto súvislosti poukázal na

rozhodnutie Krajského súdu Žilina sp. zn. 9Co/37/2012 zo 17.5.2012, ktorý v obdobnej veci potvrdil rozhodnutie Okresného súdu Žilina sp. zn. 14C/86/2011 z 15.11.2011, a citoval právny názor odvolacieho súdu v ňom vyslovený. Žalobca rovnako v konaní o povolenie obnovy poukázal, že povolenie obnovy konania je odôvodnené aj podľa § 228 ods. 1 písm.e) O.s.p., pretože napadnuté rozhodnutie okresného súdu je v rozpore s rozhodnutiami Súdneho dvora EÚ: rozsudkom z 27. júna 2000 Océano Grupo Editorial SA spojené prípady C- 240/98 a C- 244/98 a rozsudkom z 21. novembra 2002 Cofidis SA C-473/00. Súdnu kontrolu neprijateľných zmluvných podmienok (nekalých podmienok) ex offa judikoval Súdny dvor EÚ aj v ďalších svojich rozsudkoch: Mostaza Claro C-168/05 (bod 38), Godard C- 429/05 (bod 61), Asturcom C- 40/08 (bod 32), VB Penzgyi Lzing C-137/08 (bod 56), Pannon C-243/08 (bod 32), Banco Español de Crédito C- 618/10 (bod 44). V uvádzaných rozhodnutiach Súdny dvor EÚ v krajinách, v ktorých nie je povinné zastúpenie advokátom, stanovil pre súdy povinnosť ex offa skúmať neprijateľné (nekalé) podmienky v spotrebiteľských zmluvách a spotrebiteľov nezaväzovať na plnenie z takýchto nekalých podmienok. Okrem už uvedeného z rozsudku vo veci C-618/10 Banco Español de Crédito SA proti Joaquín Calderón Camino zo 14.6.2012 vyplýva, že: 1. právna úprava neumožňujúca súdu v konaní o vydanie platobného rozkazu preskúmať nekalú povahu zmluvných podmienok nie je v súlade s právom Únie, 2. absolútna neplatnosť zmluvnej podmienky vylučuje právnu úpravu, ktorá by súdu umožňovala obsah zmluvnej podmienky zmeniť následne potom, ako jej neprijateľnosť konštatuje. Súd v odôvodnení uznesenia konštatuje, že spomínané rozhodnutia len všeobecne riešia právne hodnotenie posudzovanej veci a nie zisťovanie skutkových okolností konkrétneho prípadu. Zároveň konštatuje, že spomínané rozhodnutia riešia výklad Smernice Rady č. 93/13/ EHS vo vzťahu k postupu vnútroštátnych súdov pri posudzovaní neprijateľných zmluvných podmienok, a že v takýchto prípadoch sú súdy povinné postupovať ex offa. Žalobca vytýkal súdu, že si nespĺnil svoju povinnosť vykonať ex offa súdnu kontrolu podľa § 172 ods. 9 O.s.p. pri vydaní platobného rozkazu sp. zn. 20Ro/318/2012 zo dňa 31.12.2012 napriek skutočnosti, že v pôvodnom konaní sp. zn. 20Ro/318/2012 žalobca vystupoval v pozícii spotrebiteľa, čo vyplýva zo skutočnosti, že žalovaný J. O. X. uplatňoval svoj nárok voči spotrebiteľovi na základe zmluvy o úvere, a aby tak prvostupňový súd naplnil cieľ čl. 6 ods. 1 Smernice Rady 93/13/EHS o nekalých podmienkach v spotrebiteľských zmluvách (jeho znenie citoval). Z uvedeného mu vyplynulo, že prvostupňový súd pri vydávaní platobného rozkazu neposúdil zmluvnú podmienku o uzatváraní revolvingových úverov na základe formulárových zmlúv žalovaného ako neprijateľnú. Takéto konanie predstavuje podľa názoru žalobcu nesprávny postup súdu, pretože takáto zmluvná podmienka je neprijateľnou, a teda absolútne neplatnou od počiatku a nestáva sa neprijateľnou až jej vyhlásením za neprijateľnú súdom. V pôvodnom konaní sp. zn. 20Ro/318/2012 žalobca (J. O. X.) svoj nárok odvíjal od ustanovení žiadosti/zmluvy o úvere, v časti C), podľa ktorej poskytol žalobca žalovanému revolvingový úver, ktorý bol čerpaný prostredníctvom platobnej karty. Takáto žiadosť o nový produkt bola formulovaná v zmluve, ktorá bola uzatváraná na obstaranie iného produktu, teda poskytnutie úveru na kúpu veci. Žalovanému ako spotrebiteľovi, bol teda vnútený aj iný produkt revolvingový úver, o ktorý nežiadal. Návrh takejto zmluvy na revolvingový úver neobsahoval ani základné náležitosti predpokladané podľa § 4 ods. 2 zákona č. 258/2001 Z.z. o spotrebiteľských úveroch a o zmene a doplnení zákona Slovenskej národnej rady č. 71/1986 Zb. o Slovenskej obchodnej inšpekcii v znení neskorších predpisov (ďalej len „ZoSÚ“). Zmluvná podmienka uvedená v časti C) žiadosti/zmluvy o úvere bola neprijateľnou zmluvnou podmienkou už v čase podpisu citovanej zmluvy o úvere (klasickom) a neskôr bola takáto zmluvná podmienka judikovaná aj súdom v obdobnej veci vyhlásená za neprijateľnú (spomínané rozhodnutie Krajského súdu Žilina sp. zn. 9Co/37/2012 zo 17.5.2012). Tvrdil, že prvostupňový súd v pôvodnom konaní 20Ro/318/2012 neuplatnil spotrebiteľské právo, nevykonal súdnu kontrolu neprijateľných zmluvných podmienok a v rozpore s ust. § 172 ods. 9 O.s.p. a citovanou judikatúrou Súdneho dvora Európskej únie vo veci vydal platobný rozkaz. Citoval čl. 7 ods. 2 Ústavy SR, v ktorom je deklarovaná záväznosť právnych aktov Európskej únie a ich prednosť pred zákonmi SR (princíp priority). Vnútroštátne rozhodnutia teda musia byť v súlade s rozhodovacou líniou Súdneho dvora EÚ. Cieľ čl. 6 ods. 1 Smernice Rady č. 93/13/EHS o nekalých podmienkach v spotrebiteľských zmluvách, zbaviť spotrebiteľa neprijateľných podmienok musí byť naplnený hlavne v rovine pravidiel verejného poriadku (bod 50 uznesenia Súdneho dvora EÚ POHOTOVOSŤ/Korčkovská C-76/10). Zároveň poukázal na to, že samotný návrh na obnovu konania zo dňa 3.4.2014 bol v celom rozsahu vypracovaný na základe žiadosti pod označením - Žiadosť o posúdenie spotrebiteľskej zmluvy č. 26137921906147 zo 7.1.2014 Komisiou na posudzovanie podmienok v spotrebiteľských zmluvách, ktorá je súčasťou Ministerstva spravodlivosti SR. Uvedenou skutočnosťou chce žalobca poukázať na vážnosť a opodstatnenosť samotného návrhu na obnovu konania zo dňa 3.4.2014, ktorý prvostupňový súd napadnutým uznesením zamietol ako nedôvodný a neuznal tak činnosť a prácu Komisie na posudzovanie podmienok v spotrebiteľských zmluvách, ktorá je súčasťou Ministerstva spravodlivosti SR.

Žalovaný podal vyjadrenie k odvolaniu žalobcu, v ktorom navrhol uznesenie potvrdiť ako vecne správne a žiadal priznať náhradu trov konania vrátane trov právneho zastúpenia. Citoval ust. § 228 ods. 1 písm. a) a e) O.s.p., ust. § 228 ods. 2 O.s.p. a mal za to, že v danom prípade nie je prípustná obnova konania podľa § 228 ods. 1 písm. a) O.s.p., ani podľa 228 ods. 1 písm. e) O.s.p. a súd preto správne rozhodol, keď obnovu konania nepovolil. Uviedol, že v pôvodnom konaní žalovaný (v tomto konaní žalobca) mal objektívnu a subjektívnu možnosť podať proti platobnému rozkazu odpor, a to v zákonnej 15 - dňovej lehote, čo však neučinil. V priebehu konania neuviedol žiadne skutočnosti, rozhodnutia alebo dôkazy, ktoré by bez svojej viny nemohol použiť v pôvodnom konaní a ktoré by tým odôvodňovali prípustnosť obnovy konania. Neuviedol ani jedno rozhodnutie Súdneho dvora Európskych spoločenstiev, ktoré by podľa neho malo byť v rozpore s právoplatným platobným rozkazom vydaným v konaní sp. zn. 20Ro 318/2012. Dôvod obnovy konania podľa § 228 ods. 1 písm. e) O.s.p. je možné aplikovať len v tom prípade, ak sa tento dôvod môže vzťahovať na predpoklady, za ktorých bol platobný rozkaz vydaný. Poukázal na ustálenú judikatúru súdov v obdobných veciach a pripojil na dôkaz uznesenie Krajského súdu v Trenčíne č.k. 6Co 106/2013-169 z 18.3.2013, ktorým súd návrh na obnovu konania zamietol. Uviedol, že skutočnosti a okolnosti uvedené žalobcom v odvolaní, nie sú predmetom konania, v ktorom sa rozhoduje o návrhu na obnovu konania. Súd v pôvodnom konaní vydal platobný rozkaz v súlade s príslušnými ustanoveniami O.s.p., vrátane ust. § 172 ods. 9 O.s.p. a žalobca mohol podať odpor, následkom čoho by došlo k zrušeniu platobného rozkazu. Je zrejme, že pri vydávaní platobného rozkazu súd posudzoval aj spotrebiteľskú zmluvu, z ktorej bol uplatnený nárok na zaplatenie peňažnej sumy, a dospel k záveru, že zmluva neobsahuje žiadne neprijateľné podmienky, keďže vydal platobný rozkaz. Žalobca v odvolaní nepoukazuje na žiadne nesprávne skutkové zistenia, ku ktorým by mal dospieť súd prvého stupňa, neuviedol žiadne skutočnosti, rozhodnutia alebo dôkazy, ktoré bez svojej viny nemohol použiť v pôvodnom konaní, a v stanovenej lehote nepodal odpor proti platobnému rozkazu. Žalovaný mal za to, že v danom prípade nie sú splnené žiadne zákonom predpokladané dôvody prípustnosti obnovy konania.

Odvolací súd prejednal odvolanie bez nariadenia pojednávania (§ 214 ods. 2 O.s.p.) v rozsahu vyplývajúcom z § 212 ods. 1, 3 O.s.p. a napadnuté uznesenie podľa § 219 ods. 1, 2 O.s.p. potvrdil, lebo je vecne správne.

Podľa § 219 ods. 2 O.s.p. ak sa odvolací súd v celom rozsahu stotožňuje s odôvodnením napadnutého rozhodnutia, môže sa v odôvodnení obmedziť len na skonštatovanie správnosti dôvodov napadnutého rozhodnutia, prípadne doplniť na zdôraznenie správnosti napadnutého rozhodnutia ďalšie dôvody.

Odvolací súd sa stotožňuje so správnymi skutkovými zisteniami a právnymi závermi súdu prvého stupňa v posudzovanej veci, ako aj s dôvodmi napadnutého uznesenia, na ktoré v celom rozsahu v súlade s cit. § 219 ods. 2 O.s.p. odkazuje.

Obnova konania je mimoriadny opravný prostriedok, ktorým možno napadnúť právoplatné rozhodnutie súdu prvého stupňa alebo odvolacieho súdu. Obnova konania je prípustná len z dôvodov uvedených v § 228 ods. 1 O.s.p. a možnosť podania návrhu na obnovu konania je časovo obmedzená, návrh možno podať len v lehotách stanovených v § 230 ods. 1 a 2 O.s.p. Tieto lehoty nemožno predĺžiť ani skrátiť, lebo ide o zákonné lehoty, a nie je prípustné ani navrátenie lehoty na obnovu konania (§ 203 ods. 3 O.s.p.). Subjektívna lehota na podanie návrhu na povolenie obnovy konania je tri mesiace a plynie od času, keď sa navrhovateľ dozvedel o dôvode obnovy (pri dôvodoch obnovy podľa § 228 ods. 1 písm. a/ a c/) alebo keď mohol dôvod obnovy uplatniť (pri dôvodoch obnovy podľa § 228 ods. 1 písm. b/, d/, e/ a f/ O.s.p.). Objektívna lehota na podanie návrhu je trojročná a začína plynúť odo dňa, kedy obnovou napadnuté rozhodnutie nadobudlo právoplatnosť. Po uplynutí tejto trojročnej lehoty môže byť návrh na obnovu konania podaný iba v prípadoch uvedených v § 230 ods. 2 O.s.p.

Súd prvého stupňa pri posudzovaní návrhu na obnovu konania správne skúmal predovšetkým zachovanie subjektívnej a objektívnej lehoty ustanovenej v § 230 ods. 1 a 2 O.s.p. a zo zisteného skutkového stavu vyvodil správny záver, že návrh na obnovu konania vo veci sp. zn. 20Ro 318/2012, žalobca podal na súde dňa 3.4.2014, t.j. po uplynutí subjektívnej trojmesačnej lehoty ustanovenej v § 203 ods. 1 O.s.p., a už len z tohto dôvodu súd správne návrh na obnovu konania zamietol. Zo skutkových zistení vyplýva, že platobný rozkaz 20Ro/318/2012-16 zo dňa 31.12.2012 bol žalovanému (v tomto konaní žalobca) doručený dňa 8.1.2013 a nadobudol právoplatnosť dňa 26.1.2013, subjektívna lehota

na podanie návrhu na povolenie obnovy konania tak uplynula 26.4.2013 a objektívna lehota 26.1.2016, preto keď žalobca podal návrh na povolenie obnovy konania dňa 3.4.2014, urobil tak zjavne po uplynutí subjektívnej lehoty na podanie takého návrhu, a teda oneskorene. Preukázanie tej skutočnosti, že subjektívna trojmesačná lehota na podanie návrhu na obnovu konania bola zachovaná, zaťažuje toho, kto obnovu konania navrhuje a v posudzovanom prípade žalobca nepreukázal, kedy sa dozvedel, resp. mohol dozvedieť o existencii rozhodnutí Súdneho dvora ES označených v návrhu (zverejnených v Úradnom vestníku Európskej únie), a teda neunesol dôkazné bremeno na preukázanie včasnosti podaného návrhu.

Ani skutočnosti a argumenty, ktoré žalobca uviedol v odvolaní, nie sú spôsobilé spochybníť vecnú správnosť napadnutého uznesenia, a neodôvodňujú iné rozhodnutie o návrhu. K odvolacím námietkam žalobcu treba uviesť, že návrhom na obnovu konania sa nemožno domáhať nápravy prípadných pochybení pri právnom posudzovaní veci (posúdení, či zmluva o úvere, z ktorej sa uplatnil nárok na zaplatenie peňažnej sumy, neobsahuje neprijateľné zmluvné podmienky) alebo nesprávností procesnej povahy v pôvodnom konaní, lebo na nápravu týchto pochybení slúžia podľa povahy rozhodnutia a charakteru namietanej nesprávnosti iné opravné prostriedky, v danom prípade odpor proti platobnému rozkazu 20Ro/318/2012-16 zo dňa 31.12.2012, ktorý však žalovaný v zákonnej lehote nepodal (k uvedenému pozri napr. rozhodnutie Najvyššieho súdu SR sp. zn. 3 Cdo 98/2011 z 11.8.2011). Odvolanie podané žalobcom preto nemožno považovať za opodstatnené, a z uvedených dôvodov bolo napadnuté uznesenie potvrdené ako vecne správne.

O trovách odvolacieho konania bolo rozhodnuté podľa § 224 ods. 1, § 142 ods. 1 a § 151 ods. 1 O.s.p. Žalobca nemá právo na náhradu trov odvolacieho konania, lebo bol v odvolacom konaní neúspešný a žalovanému náhrada trov odvolacieho konania nebola priznaná, lebo náhradu trov právneho zastúpenia v zákonnej lehote nevyčísľil a iné trovy mu zo spisu nevyplynuli (§ 151 ods. 2 O.s.p.).

Rozhodnutie bolo prijaté senátom Krajského súdu v Košiciach pomerom hlasov 3 : 0 (§ 3 ods. 9 zák. č. 757/2004 Z.z. o súdoch v znení účinnom od 1. mája 2011).

Poučenie:

Proti uzneseniu odvolacieho súdu odvolanie nie je prípustné.